

Sygn. akt III CNP 29/07

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa S. Towarzystwa [...]

przeciwko "I." S.A.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 maja 2007 r.,

na skutek skargi strony powodowej

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w K.

z dnia 19 września 2006 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Skarżący wnosił o stwierdzenie niezgodności z prawem w całości prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 14 września 2006 r., sygn. akt V GC .../05, rozstrzygającego o odrzuceniu apelacji powoda od wyroku tego Sądu z dnia 11 sierpnia 2006 r. Wnosząc skargę, skarżący wskazywał na naruszenie przez to postanowienie przepisów art. 130² § 3 k.p.c. i art. 130² § 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego celem jest stworzenie odpowiedniej podstawy do dochodzenia, w odrębnym postępowaniu sądowym, odszkodowania za tzw. delikt jurysdykcyjny (art. 417¹ § 1 k.c.). W związku z tym wniesiona skarga powinna odpowiadać wymaganiom przewidzianym w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Wszystkie te wymagania mają charakter konstrukcyjny skargi i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, toteż skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. istotnym brakiem i podlega odrzuceniu a limine (art. 428⁸ § 1 k.p.c.; por. też np. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, nieopubl.).

Jednym z istotnych, konstrukcyjnych wymogów skargi jest oznaczenie orzeczenia, od którego skarga została wniesiona, ze wskazaniem tego, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części (art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c.). Z uzasadnienia wniesionej skargi wynika to, że postanowieniem z dnia 19 września 2006 r. Sąd Rejonowy w K. odrzucił apelację powoda i na to postanowienie skarżący (S. Towarzystwo) złożył zażalenie do Sądu Okręgowego w K., które zostało oddalone postanowieniem tego Sądu z dnia 24 października 2006 r. (sygn. VII Gz 1.../06).

Z treści złożonej skargi kasacyjnej wynika to, że skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z prawem orzeczenia Sądu Rejonowego z dnia 19 września 2006 r., aczkolwiek w samym uzasadnieniu skargi przypisano wadliwość interpretacji przepisów art. 130² § 3 i § 4 k.p.c. „obu sądom rozpatrującym przedmiotową kwestię”, tj. zagadnienie dopuszczalności apelacji. Jednocześnie treść skargi nie wskazuje na to, że oznaczając orzeczenie Sądu pierwszej instancji jako niezgodne z prawem, skarżący powoływał się na

postanowienie art. 424¹ § 2 k.p.c., przewidujące tylko w wyjątkowych wypadkach możliwość wniesienia skargi od prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, wydanego przez sąd pierwszej instancji. Oznacza to, że w skardze wskazywano orzeczenie, od którego nie mogłaby być jednak skutecznie wniesiona skarga w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. Wskazanie orzeczenia Sądu pierwszej instancji jako tego, od którego została wniesiona skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem, nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 424¹ § 1 k.p.c., nawet wtedy, gdy z treści skargi wynika to, że skargą powinno być objęte zindywidualizowane orzeczenie kontrolne Sądu drugiej instancji, wydane w wyniku wniesienia środka odwoławczego.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę jako niespełniającą wszystkich konstrukcyjnych wymogów przewidzianych w art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c.